

[Holger Eriksen.]

værdistigning, for det andet vil den lette overtagelsen af jorden, fordi den kapitaliserede afgift jo ikke skal udbetales, og for det tredje vil den i sig selv virke trykkende på jordprisen. Der vil derfor ikke være nogen fornuftig grund til at undtage landbrugsejendomme, selv om det kun er i meget sjældne tilfælde, de vil blive behæftet med grundværdistigningsafgift. Hvad gartnerierne angår, gælder det samme, ganske bortset fra, at deres beliggenhed ofte er af en sådan karakter, at grundprisen er stigende.

Dækning for de tab på bygninger, der opstår ved, at jorden bliver byggemoden, opnås igennem værditabsbestemmelserne. Der bliver naturligvis tale om et samfundsmæssigt tab, hvis drivhuse og andre bygninger må nedrives, før de er nedrivningsmodne, men det er det samme, som sker, når man nedriver absolut ikke saneringsmodne bygninger for at give plads for andre og større, hvilket jo til stadighed sker i byernes centre. Rent samfundsmæssigt var det ønskeligt, at gartnerierne anbragtes i så stor en afstand fra byerne, at det ikke kunne forventes, at jorden ville blive byggemoden inden for en overskuelig tid. Selve den omstændighed, at der har kunnet tjenes store summer på den jord, der har kunnet sælges til byggegrunde, har haft en tendens til at fremme anlæg af gartnerier så nær byerne som muligt. Derimod vil de nu reducerede gevinstmuligheder formentlig bevirke, at gartnerierne i fremtiden anbringes, hvor de mere naturligt hører hjemme.

Fra Kolonihaveforbundet er der modtaget en henvendelse om fritagelse for grundstigningsskylden i tilfælde, hvor der anlægges kolonihaver, som den enkelte ikke har selvstændigt skøde på. Det er jo således, at køber man et areal med henblik på senere villabyggeri, kan man opnå den samme hvilende grundstigningsskyld, som hvis man har et en- eller tofamilieshus. Når Koloni-

haveforbundet eller en af dets afdelinger eller en anden sammenslutning af tilsvarende karakter udlægger et større areal til kolonihaver, kan denne bestemmelse ikke anvendes. Men det fremgår af betænkningen, at hvis man i sådanne tilfælde belægger arealet med en servitut på langt åremål om, at arealet kun kan anvendes til kolonihaver, og hvis det er en offentlig myndighed såsom kommunalbestyrelsen eller jordlovsudvalget, der har påtaleretten, d. v. s. myndighed til at bestemme, hvornår deklarationen skal ophæves, fordi det nu vil være mere hensigtsmæssigt at udnytte jorden på anden måde, vil der blive taget hensyn til denne bestemmelse ved vurderingen, således at de ejendomsskatter, der skal udredes, bliver minimale.

Man har også i udvalget diskuteret, om der kunne gives andre og nye retningslinjer for vurderingen af den såkaldte fri jord, hvilket vil sige den jord, der er uden landbrugsforpligtelse, og hvoraf der navnlig findes en del i Sønderjylland. Priserne på denne jord er steget betydeligt, bl. a. som følge af, at det, hvor der inddrages landbrugsjord til andet formål, undertiden bliver pålagt vedkommende at fremskaffe erstatningsjord. Man har imidlertid i udvalget anset det for uforsvarligt at anlægge andre vurderingsregler for denne jord end for anden jord, hvilket altså vil sige, at den må vurderes efter den pris, der i handel og vandel ville kunne opnås, hvis den hørte til en middelstor bondegård.

Det er, hvad jeg ønsker at sige om de stillede ændringsforslag og om de ændringer, der har været overvejet, men ikke er kommet til udtryk i form af ændringsforslag. Under hensyn til den principielle debat, der blev ført ved førstebehandlingen og adskillige tilsvarende debatter ved andre førstebehandlinger, skal jeg give afkald på ved denne lejlighed at komme ind på lovforslagets indhold i almindelighed. Jeg nøjes med at anbefale samtlige ændringsforslag til vedtagelse.